

MÁJUS 13.

Két végzős diák és olasztanáruk
elhatároztuk, hogy orgonát szedünk
talán gimnáziumunk, az Eötvös
másnapi ballagási díszítéséhez,
vagy Varga Laci bácsi tornatanárnak,
tudom is én, milyen alkalomból,
átkeltünk busszal az Erzsébet hídon,
a Gellért-hegy alján a hajdani Tabánon,
fölkanyarodtunk a Sas-hegy oldalába,
és a Breznó lépcsőnél szálltunk le,
amely a Breznó közben folytatódik,
és az egykori Zólyom vármegye
ősi bányászvárosáról kapta nevét,
dézsmáltuk az utcára nyúló bokrokat,
és egy kertben, ahova bemásztunk,
az előbukkant kutya veszettül ugatott
fiatal tanárunktól néhány méterre,
mondtuk is neki, hol, de nem látta,
enyhe volt az este, édes a levegő,
könnyű a szív és gyors a nyelv ígérni,
hogy aznaphoz egy évre találkozunk,
kettőnknek teljesen kiment a fejéből,
ám harmadikunk számontartotta,
sorkatonai szolgálatot teljesített éppen,
nem volt egyszerű elszabadulnia,
odament a megbeszélthelyre, időre,
de hiába várt, mint Humphrey Bogart –
ez is hozzájárulhatott, hogy később
annyi mindent ne vegyen komolyan.

VÖRÖS MÁGIA

A Fekete Lyuk ruhatárából
ellopták a Károli-bibliámat –
te átengeded nékem a tiédet,
veszekedéskor kiszakadt egy lapja,
és más könyveiddel is megajándékoztál,
a Bosch-albummal, amire annyira vágytam,
a kétkötetes képes világtörténettel,
szerepelt egy irodalomjegyzékemben,
s tőled való volna egykori tanárom
bölényes művészettörténete ugyancsak?
Vitted viszont az *1972. szeptembert*.
Hozzád kötök egy helyes kis erszényt,
talán akkor vetted, mikor rátaláltál
valószínűleg egy elveszített fizetésre,
és nyakára hágtál két-három nap alatt;
tetszett a lányomnak, most már az övé.
Te pedig őrizted gyerekkori bögrém,
abból ittam nagymamám kakaóját,
emléke még most is melenget.
Egyik tarisznyád szintén az enyém lett,
annyit hordtam, hogy foszladozni kezdett,
s kaptam tőled egy klassz bőr válltáskát,
egy piacon tettem hamarosan pénzzé,
nem csodálom, hogy úgy kiakadtál.
Hoztad a korcsolyádat eladni,
ám indulatkitörésem hevében
otthagytuk egy telefonfülkében;
adtam egy ötszázast nőgyógyászra,
de hiába kötöttem a lelkedre,
és dühömben darabokra téptem.
Szobám falára élénk színekkel festettél,
csak homályosan tudom fölidézni,
talán indázó levelű, leányarcú virágot,
„kifelé könnyet, befelé vért sírt”,
és lekapartad az utolsó napon.

Hajadból tűzvörös karkötőt fontál,
életem leggyönyörűbb ékszerét,
tűz emésztette végül el.
Mikor nem figyeltem, finom vonalakkal
aktképet rajzoltál rólam,
jó volt, hogy szépnek láttál,
jó volt szépnek látni magamat.
Gyurmaféléből megformáztad
kettőnk erotikus szobrát,
félterden állva tartottál a combodon,
azt se kímélte a viharos szakítás.
Hajmosás utáni törülköző-turbánban
elém térdeltél a fürdőszobában.
És jóval később egyszer azt mondtad,
hogy akkoriban én voltam az Isten.

ITINER

Vannak szabályszerűségek.
Ősszel és tavasszal kalapban járok,
télen sapkában, nyáron hajadonfőtt.
A rumot először megkóstolom,
és csak utána öntöm a kávémba –
hajdani erdélyi professzorom nyomán
e keveréket anyatejnek hívom.
Elsőre mindig csak egy pohár sört,
és csak másodszorra rendelek korsót,
ha ugyan át nem térek a borra.
Egy irodalmár ismerősömmel
kéthetente kedden sakkozunk,
utána (vagy előtte) be szoktunk térni
a Cirko-Gejzír moziba egy filmre.
Megtartom az első gesztenye ünnepét,
megülöm a forralt borét (amikor
a törzshelyemen először kapható)

– van, hogy ez a kettő egybeesik –,
és megünneplem az első havat,
amennyiben adódik rá alkalom.
Születésnapom táján esedékes a kaszinó.
Március tizenötödikén hagyományosan
viszek egy szál szegfűt Petőfi szobrához,
így keveredtem életem első tüntetésébe.
Házassági évfordulónkon hitvesemmel
fölkeressük az egytornyú templomot,
az esküvői tortánkat készítő cukrászdát,
lakodalmunk helyszínét a Római-parton,
választunk és hazahozunk egy kavicsot.
Szokásaim kastélyában lakozom.

NOVEMBER

Sírkövekre tett mécsesekkel
jeleznek egymásnak az élők.